

Като гледали Юва въ толкъсь страшно злополучіе, неговы-тъ пріатели и знаемы полагагы, че навѣрно го наказва Богъ за нѣкои тайны прѣгрѣшенія. Не е възможно, мислили си они, Богъ, Който е толкъсь благъ и толкъсь правосѣденъ, да наказва тѣй жестоко невиннаго. Тѣмъ не дохадяло на умъ, че Богъ често испытва и праведницы-тъ съ злополучіе; че тѣхна-та добродѣтель въ страданіе-то сіе съ новъ блѣскъ; напослѣдкъ, че има другъ подобръ животъ, въ който праведника-тъ воспріима мздж за прѣтърпѣны-тъ злополучія, за доблестъ-тъ, съ каквж-то ги е прѣносилъ, и за усовѣршенствованіе-то въ добродѣтели-тъ си. Жестоки-тъ му пріатели показали прѣдъ злочестныя страдалецъ неправедны-тъ си подозрѣнія за него. Ювъ, който былъ останѣлъ безъ дѣца, безъ здравіе и безъ имане, напослѣдкъ видѣлъ, че искатъ да отнематъ отъ него още и добро-то му имя. Нъ совѣсть-та му была чиста и надежда-та на Бога твърда. Той имъ говорилъ: „азъ сжмъ спасявалъ погибаѣщи-тъ, утѣшавалъ сжмъ бѣдны-тъ вдовицы; на слѣпны сжмъ былъ око, на безногыя подпорка, баща на всичкы-тъ сиромаси. Въ исто-то время сжмъ былъ бичъ за грабители-тъ и губители-тъ. Азъ отнихахъ отъ нихъ неправеднж-тъ печалбж; азъ трошихъ зжбы-тъ на грѣшницы-тъ. Ако да сжмъ ходилъ нѣкога по пжтъ порочентъ, ако да сжмъ измамилъ нѣкого, тогава нека ми испроводи Богъ заслужено-то наказаніе; нъ у мене е совѣсть-та чиста. Попытайте слугы-тъ ми: не сжмъ ли былъ добръ господинъ за нихъ? не сжмъ ли удовлетворявалъ всякога праведны-тъ имъ исканія? не сж ли были всякога отворены враты-тъ ми за странника? не е ли была помощъ-та ми готова за сиромаса? Не на злато и сребро полагахъ азъ надеждж-тъ си—нѣ; азъ ся боехъ отъ Бога и на него единнаго уповахъ.“

Тогава безжалостны-тъ му пріатели, съ свои-тъ мудрованія, радили да отнематъ у Юва и единичко-то, что му было останѣло още, утѣшеніе. Тѣи ся старали да му поколебаѣтъ вѣрж-тъ въ неговж-тъ собствениж невинность, и съ това още